

“it k”

S E R K A N İ Ş İ N

(www.zinhar.com e-kitapları, serkan ışın arşivi)

A K R E P D İ V Â N I

(şinasi gündoğdu'nun akrep şiiri için)

ey parlak söz!
Haydi bu pencereden parılda.
Çünkü sen artık kulağı geçtin,
akla ve göze ulaştın
Mevlana

ejderha gözlerime
çaresaz bir zümrüt ayırdın
ben arıyordum, mahvım için elbet
söz uzadı, kesti kulağı
saldırdım aynana, zümrüt için
kırıldı sırlı cam, çölde
güneşinden gölgemi gördüm

2

zümrüdün afyonumdur artık
gecen, karanlığında saklı gölgem
cisminin kayalıklarından sızan ay
aklını alacak, alıyor zümrüdünle
ben ejderhayım;

zarımda kemik
kemiğimde zar
kırılmaz olasılığım
imkânsızdan adem
zümrüdünle/sin

*Zamân-ı devletinde fitneyi der-hâb gördükçe
Ola müjganları a'düya nîş-i akreb-i Ehvaz*

Nedim

Ey Zümrüt, karatınca büyüteçler
gözler kumlar var,
bir bakışınla ejderha
sandım kendimi, oysa tüysüz
bir akrepmişim
ay zümrüt, seni vatan bildim
zümrüt ay,
seçemiyor gözlerim
bilirim korkmalı bu yakınlıktan

zümrüt yerinde çakılı güneş gibi
yıldız eskisi gibi, s nm   sonra
parlamış krallığınca aydınlık
küçük taşlara, merceklerle, mikroskoplara
hasret,

  y k ve ağır daiminde devrin
küçük ve yoksun kelimelerinde
akrep kafasını kaldırıp
bir derin nefes almış;

  kabu umdaki katmerle
geleceğe e rildim,
ilmek ilmek zehrimle
bir eskil ge mi ten  

5

kıtır kıtır elmaslar yiyor da akrep
kamaşan dişlerine
kıskaçlarına, durmadan kanayan
bakarak vazgeçmiyor,
kısıvrak kıyametinden
genç çünkü gelecek
ve her daim cilveli

“hürüm” diyor kendince
geceden güne
hüzünlü geçtiğim
tek an yok.

“kıyametim” diyor.

6

hüzün organım yok benim
taşların altında geceleri
kükürt yastıklarla döşeyim
aç, susuz top gibi kıvrılır
tetikte beklerim
ve şu ötüş bülbüldeki
işte ondaki hüznü
zehirli iğnemi böğrüne
sokup emerim.

7

gözlerimin iki yanında
kıskaçlarım ve güneş tatil
pazarlarında iğnem sürüklenirim
-düşer gölgesi önüme uzun bir
gardiyan gibi-

ah zümrüt, korkunç dansımızda
vecd ile kabuğumu karatında
parça parça ederim.

8

serüvencidir örneğin şu karafatma
yolculuğunca salyası salyangozun
sürtündükçe boşalır iziyle
takibi kolaylaşır; ben
yazıya gelmem bu yüzden
aç iki kere
bir yıl taşımın altında
zümrüdüm hayali ile
uyur uyur uyanırım.

9

ay mermeri gözümü alır,
güneşime benzinle saldırır
benzim akrabalarım gibi sarıdır
gözlerimi görebilirsen şanslısın

yakutları kıtmir kıtmir parçaladım
cam manivelamda sıktım kısılcacımı
o ufacık iğnem; hilâli gövdemin
şirretimin panzehiri şehvetimse
arzumda

doydum kara sütüme
tıp tıp damlıyorum
ayın nektarı

geceye

10

zümrüdüm kehribar prizmasında
beni bir kırar; ejderhalara
-kanatlarım zahiri halbuki-
kabuğum, başım, çenem, gözlerim
karatımda katran karayım
aynasında güneşin zümrüdüme
baktım; işte ben pek yaman
ejderhayım.

11

işte katışıksız cismaniyim Aşkımın
Zaman'dan bir duruşla, bekleyişle bağısızım
Kör topal dinginliğimle
 Bir zümrüde bağırıyorum
 Çılgılığımın kayıyor gövdem
 Ejderhaları yaratan,
 İşte, yakutuma
Bu içten çağrıyla
 Fal taşı gibi
 Açtırdığım insan
 Gözleridir.

(yazıya
akıyorsun
ey zaman!)

12

arzumdan kuma gömülmüyor külçem
çünkü kanatlarımdan değil ayaklarımdan
başlıyor yalnızlığım

her eklemimde yola müptela
cinsimin cesedinde
pırıl pırıl parlayan keratin

-bir yaşam dinamosudur-

kabuğum içre
iğneme güç verir.

Celladımı tepemde taşıyım

Adalet zümrüdümün
“gıt var şehre”
demesidir. Ve böylece hatırlarım
hatırlarım..

Söz yükseldi, su basman
Seviyesinde bakalım
Neler gördü?

VELİ VE EFENDİ DIŞINDAKİLER (Şiirselliğin ölümü üzerine)

1

belagat seyisleri, koşumlarından tutsa a'nı
kırbacında öldürür daha çıplak tene inmeden

çünkü çayırlarına inanmıştır, ayakları yüzünden
otun yeşilliğine kafayı takmış damak sahibi seyisler
ve “start” verilir yeni imar planına, halaylar, zurnalar
ve ortada ne idüğü belirsiz bir kurban

arkasına sarayı almış köylü
göreviyle mağrur mermerleri, pirinç kavisleri
toplar görünüye, ahırdan hallice
kim bilir, ihtişamın koşumları akçeye bağlı kalmasa

belagat seyisleri
üçüncü sayfada at koşturanların
bahse var mısın'ları arasında

buraya her gelen yarım geldi beyim
yarımsa tamdı huzurunda
nasıl da doyulmaz, Harem boşuna
denmez otobüslerin durduğu yere..

2

her ahırda bir kıvılcım
bir kav bir çakmak bir
kibrit bir alev bir yangın
yoksa, kent vermez itkname

bir dikkatsiz cam parçası
özensizce ısınan bir sigara
yoksa sararmış atların arasında güneş
unutuşun estetiğine büründürür seni
saçlarını kıvır kıvır yapsa da kimi yerde

tehlikesiz ahırlarda
ahenk seyisleri

yaşamalarının tadına
koşumların düğümlerinde
varır böylece

3

ayın parlak başına musallat saç
akrepse kıvrır kıvrır
yelelerinden ve kuyruğundan
varlığa tutunmuş şu aygır
kara kapkara gecelerini
rüzgarıyla güneşin altında
sana bana rağmen
sonsuz taşır

modaya uy belagat seyisi
kuyruğunu kırp ahengin
yaşamaklığa övgü için
yelelerine rüzgar dolmasın diye
boncuklarla kapat
tırısta durur toynaklarına peşkeş çekilmiş
bir kız, memelerini açacak
ah bir de nalları vurmasa.

Her atın şahlanmasında
İnsanca bir itiraz varmış, ahırlar olmasa.

4

telli arabaları ve mangalları ile
koca koca makam arabaları Sirkeci’de
halkı da alarak yanlarına, diyelim

Yenimahalle-Bakırköy-Florya-Siccin-Akidya

hem de şöyle dirsek çıkarak
tef vurarak
karpuz kabuğunda

Halkalı’ya yol aldı Düzen
Arkasında uzun halıları, top top
Kırmızı halıları,
Sürerek yoksulluğun
Sıvasına diyonizyak bir şeyleri

Büyük bir değişiklik değildi beklenen,
Halk ya da işportacı, belki makinist,
Çoğu kez vagonları eğen yerçekimi
Cankurtaran’da ev damlarından,
Paslı uydu antenlerinden, 1987 marka İTT’ye kadar
Küçük jeton süresince
Bir anda konuşuldular.
Sonra dağıldı apollonesk kortej, ağulu akşamlarına
Yanısıra.

5

tepesine gül konmaz
hepsi süper-sonik eşyaları evin
salona döşendi –erol taş kültür merkezi
elbet tuhaf bir isimdi-

yıkıldı.

Lambri, kupür, keser sapı ve imbik
Etteyyatü, şeddeye fazla
Kaçmış salon manzarasında

İşte şimdi, hafifçe sonlanacak
O “gusto” dolu şehrazat dilleri
Trenin pasından ve elektrik
Aksamından
Yüz bilmem kaç yıllık
Surun hayaleti ile
Tam bir gölge açısında
Ve hep tam o anda
Ve yirmi dakkada bir

Bozuveriyor pahalı otelin kral sütünü ve
Döşüyor tekrardan, bozulmak için
Bildiği gibi

-garson burlardan değilmiş-

6

Yenikapı'da biniyor vagona
Ter içinde renkler karışıyor
Birbirine işportacı, gazete kokusu,
Tıkırtılar, tıkırtılar, ayna
Konmuyor vagonlara

-konsa diye düşünüyor-

yer bulsa otursa belki
küsmüş mü bu insanlar
yoksa belki metin değiller
olamıyorlar, kim yahu bu insanlar

-aynaya gerek yok diyor
Kazlıçeşme'de-

korkunç tıslamalar içinde
yoksulluk sınırı, veliefendi'de
durmadan bir kaygıya kız veriyor.

7

başörtülü bir kadın
 üç durak ötede
-daha binmedi, binecek-
yer vermeli bu kaltağa

raylara yakın evlerde eğiriyormuş
 eşarbını, renkler damdan düşer gibi
 kırmızı paslı sarı çivit mavisi cam
 göbeği
 saçları altında kel kafası
 Pazar ekleri ile mürekkep
 Kokuyor.

Matbaa işçileri falan da vardır
Vagonda –kesin-
Düşsel makasların şansına
 Çocukluğumuz takılıyor

Ve bir *doppler* kadar canlı
 Kalıp, karşıdan
 Gelen başka bir trene atlıyor.

Kalıp, hep yanlış kesiliyor.
Bu acayip teyze, sarı bir bikiniyle
Hayal edilmiyor a dostlar!

8

belagat seyisleri **Veliefendi'de** inerler
doğan güne karşı, yan ve düz
çapalarla kum üzre bitmiş çimleri
“bip bip” diye ötmez o alet
güvenlikten birileri, göz kaparlar,
kepenk niyetine
yoklardır çünkü
belki güvensizdirler

bellidir atları, çatlamaz karınları
kuyrukları kesik
seyislerine koşarlar, koşmadan
jokeyleri parmak gibi
iplere ne gerek diye düşünürsün
kimi bağlar kırbaçla örölür

ve vurulan beygire
sıkı bir kurşun düşecektir.

Kağıdımın ucunda
Sallanıp duran.

9

seyisler taksi ile döner evlerine
tavuk dönere saldırır diğerleri
biz bir şey düşürdük diye
geçiririz aklımızdan
trenleri

rayları ile mağrur Osmanlı
yaralı bir Cumhuriyet sahili
bırakır, önümüzde arkamızda
çift dikişli, biletleri kesin artık
kesin artık bilekleri.

10

seyisler ve genç yamakları
doğrulurlar sabahlarına kuştüyü
yastıklarında, hiç ata binmez bir
duyarlıkla

biri erken kalkıp
keser boynuzu ile
kanatlarını
atlarının

ve bir yara izi açar
böğürlerinde aygırların

eklem yerlerinde bir dayanılmaz ağrı

seyisler bilir;

panayırın ertesi, hep yağmur
gökkuşağı tentelerin gözleridir..

Bizim beygirimiz kazalarla koşar
Başları vurulur esremeler için
Bir son deli koşu için, kimbilir.

11

İstanbul, denize vurduđu ilk yerde
Raylarına ayrılır, sonra hemen
Bitiverir küçücük evler villalar
Bakkallar kuş satıcıları paraşütçüler
Ara ütücüler çingeneler anadollar
Kamyonları, pikaplar, mekaplar,
Esrarkeşler, bekar pansiyonları
Tuhaf golgothalar, feci Svetlanalar.

Deniz geceleri yiv gibi dişleriyle

Korunaksız ev damlarından
Çocuk kaçırır, Fikirtepe civarına,
Keserek Boğaz'ını

Kirli bir Bizans askeri
Ya da
Tuhaf bir cengaver bir veli cezbe gelmiş yanısıra

Tutar çocuğun bileğini bırakır

Kent merkezi dikine dikine
Sarılır gökyüzüne
Yükselir, yükselir

Yükselir, hep.
Mirac'a otobüs bulunmaz bu saatta

12

bir çıę gibi dökölür eteklerine
pusar kırmızı halılarına,
makam arabalarına, sarkmış bakır
telli sokaklarına, “mini” tabelalı aile
bakkallarına, dantelli donlarına, bıyıklarına
bir kavuşur, sıkar, sıkarken boğar
bir tren arkasından sürükler
Çamaşır iplerini, misketleri ucuz
kuaför salonlarını, gece yarasına kadar
açık pencereleri, oğlanları, kokan
ayakları, gider Halkalı’da bırakır.

Ve sabah, inattan, sırf inattan

Doęar bu şehrin her panoda cevval
Ve tutulmaz, perişan Doęa’sı.

Bir köprü başı tutmuş Deli’dir diyorlar
Köprü kime kalmış kim ki tutuyor Yalılara karşı
Aklı?

Oralarda tiridine banmış iri gözler düşer kem
Sığasına ormanların ve bonoya gelir mi
Her tutsaklığın seçilmemiş Vekilleri açlar?
Sefiller, yitmişler ve kalın camlı bir alışverişmerkezi
Yanısıra..

Duydun mu Fahriye Abla orospuymuş,
Sus unutuş sus...
Beklediğimiz hayalet sidik kokarak geldi
Böbrek parası isteyerek, Siccin
Ey Siccin, nerdesin ve kiminlesin?
İnmiyor sinema perdesinden, kokteyl
Peşkirinden iğde kokan kızıl saçlı
Narin bir kız, dönmüyor korku kapanları
Köyüne, köyü dönmüyor dönmüyor
Dönmüyor dönemiyor evine.

KÜÇÜK A'NIN İZİNDE

ANLAR

Küçük A,
Öyle parmak kadar bir kız,

Açmış sandığını
Kapamış sonra
Kiraz yapraklarını
İçi doldurulmuş hayvanları
Boş defterleri,
Ajandaları

Sonra bir bulut
Yetişmiş
Doğmuş A,
Büyümüş
Ayrılmış
Saçlarına

Ölmemiş
İşte bu ölmeyiştir şiirin
Anısı
Aradığımız o çorak belde..

BEKLENEN AN

Pembe çorapları yepyeni
Bu sabah galiba bir bayram

Soba yanıyor tıraçada sabah
Gözleri bir açılmış
Göğsü inip kalkıyor
Gözleri kapalı

Annesi giydirmiş çoraplarını
Küçük ayaklarına
Yorganı burnuna
Çekti mi?

Yine de
Kokusu geliyor
Cazır cazır
Yanan
Portakal
Kabukları
Güneş
Rengi

Bugün bir bayram galiba
O
Zaman ısırmalı
Uykunun
En tatlı
Yerini
Kocaman

BEKLEYİŞ

Keçileri sağmayı bilmiyor oysa
Sakız gibi uzuyor mor memeleri

**Hayvanın
Bırakıyor sonra
Keçi de çöllere
Kaçmış.**

**Onu gördüğümüz yer burası
Böyle kurşunî gök
Bilindik uzaklar
Pembe
Çorapları
Sırtıp
Duruyor
Yağmura
.
.
.
ha, evet bir de çiçekler...**

BÜYÜTEÇ

**Birlikte dalyoruz
O belleğine sarılmış**

Ben kaleme
 Kirazları hatırlıyor
Kuzunun çeşmeye
Düşmesini biraz
 “benim suçum muydu”
 soruyor
 ünlemle!

Hiç aksatmıyor
 Çimlerden
 Bahsetmeyi
 Yıldızlı gecelerde
 Otlağın
 Çiğlerini
Yaz ortasında

 Traktör tepesinde
 Nohut kemir
 Di
 Ği
 Ni

Belleğine sarılmış

Pembe bir
 Gece elbisesi bellek;
Cüretkârlığına
 Kaçamak bakışlar
 İstiyor

Ben kağıda sarınmışım
 Sarınmışım öyle

 Arkada durmadan
 y o l
 (ağaçlıklar içinde).

KAZANAN KİM

Bir kıkırdıyor

Ağustos böceğini görünce
Çakıl taşları kırılıyor sanki
Ağzının içinde
Sonra şu gelincik
Çarli çaplin kadar hızlı
Kovuğuna cırcırın parmağını
Sokup bekliyor,

Gökdelenlerin boylarını
Soruyor küçük A.,
Parmağına sakız
Yapıştırıyor; işte cırcır
işte böcek

gökdelenleri falan
unutuyor

çalılararası
gökyüzü.

KUTSAL

Çalıların arasında
 Plastik bir top
 Saklanmış güneş
Gökyüzü tartılıyor
 Ufukta
 Türlü türlü
Balıklar
 (nefes tutma denemesini
 gülerek izliyor
 küçük kafası
 saçlarının
 arasında
 biraz
 chagall

MUHACİR

Salyangozları

“iyyk” diyerek doldurmuş
sepete
sinekler kibrit kutusunda
örümcekler
“karıncalandırıyor”

karıncalar
“onlar akıllı”

küçük A’nın
nesneler
metafiziği
eve doğru
koşuyor
yemek vakti.

NADJA

Kitap kapağının üzerindeymiş şapkası

Kirazları düşmüş
İğreti bir hasır çember,
Ona göre “kraliçenin
Yaz
Aksesuarı”

O balçığa batıyor
Keçi boklarına
Merakla

Cadde, sokak, eldiven
Nadja, breton...
Kimbilir
Hangi büyümenin

Kapanında.

Küçük A.
Bugün
Şehre
Gidiyor.

Kitap
Kapağı
Ve içindekiler

Bize hüznün
Ona
Güneş
Altında
Serinlik getiriyor.

(nadja kim bilmiyor, bilmesin)

BÜYÜK A’NIN CİVARINDA

Küçük A'nın gözleri
Çığırkan salıncaklar
Tarihin sonuna sicimle gerilmiş
Otobüs camlarından
İçeriye yansıyan yüzü

Bir de görünüyü karışsa!

Gözleri bir ezeli sicimle
Alına gerilmiş

•
•
•
•

kıvr kıvr saçları altında
yeni elbisesi
el sallıyor dışarı
kolu hipnozcuğun
marifetli saati

bir türlü uykusu gelmemeli
A'nın.

Anlatamıyordu bazı tatsız anları
Eşyaya bağlı anlar (örneğin şu müzik kutusu
Çiçekleri bağladığı ip
Görünüyü saran mor
Odalardaki kukla
İlk küpeleri)

Eşyaya sıkışıp kalmış belleği
Çekiyor da dilinin ucuna gelebiliyor
Ancak
Sonsuz titreşimler bırakarak
Ayrılıyor,
Kopuyor,
An; sonra

“hatırlamak” diyor yatmadan
durgun bir göle taş atmak, belki
kim bilir
aforizmayı
tamamlayamıyor

“yarın devam etmeli”

“burada” diye başlıyor söz
burada hep kent oluyor, biliyoruz ikimiz de
kahve fincanı elinde

sokak lambalarının üstüne, ötesine
bakamıyoruz, belki
kim bilir

“kesin hep gökyüzü”, mesela

reklam panoları ayrışmamış; yekpâre

sanki, sanki
tek bir kırmızı
tek bir siyah
ve gök için tek bir mavi,

(kahvesini içiyor)

tek bir kahverengi

(uzanıyor)
ağır bir astar çekiyor burası
çocukluğumuzun
yapboz
evrenine
(ağlıyor, ağlasın)

(kayıt cihazına dayamış kulağını
kendi sesi oysa dinlediği
bazı masallarda vardır ya
öyle periler, kendi uykularında/n
güzeldirler; dinliyor meseleni
Büyük A'nın sesi içinde
Küçük A
Ne kadar derinde
Oysa

Fayda etmeyecek bu koca
Hoparlörler:

- geri verelim, diyor

(belirtisiz nesne
hep geçmiş
gizliyor)

Çocukluğun güzleri hep taşra
Ağaçlar arasında serilmiş mavi muşamba,
Avlunun kenarına kadar itilmiş güneş,
İslenmiş bulutlar,
Görünüde ufalan

Karga,

Gözümüzü kargayı tutan çite bağlarız
En uzaktan kalkınır tüm
An,
Küçük a'n

Bir kız çocuğu sağanağa aldırmadan
Taşı fırlatır
Durgun gölde
Dalgalar,
Kurumamış tabloda
Suya doymuş bir
Fırça dolaşır.

Ve işte

Sadece
Bir taş kalır
Her a'ndan geriye.

**Ve işte
Sadece
Geriye
Kalır
Bir
Taş
Geriye
Küçük a'nın
Kalır savrulan
Sadece kumları
Anımsamak mehtabını
Bir
Çöle taş İçin
Belleğin
Çocukluğu çorak
Dalmaktır.**